

DE WINTER.

Wat dwaar'len die vlokken/ hoe droef staat de lucht!

Hoe kaal zijn die weiden en boomen!

De hagelslag klettezt; de armoede zucht/

En luid woedt de klagstem vernomen:

»Wie geeft ons nooddruftigen! delisfel en hooft?»

Hi/ vzeest niet! Vertzouwt op den Keddert in noot!

Die sneetu en die koude . . . . Zijn weldoende hand

Befchikte het al U ten goede!

Hij zoegt voor Zijn fchepst'len; Hij koeftzt het land;

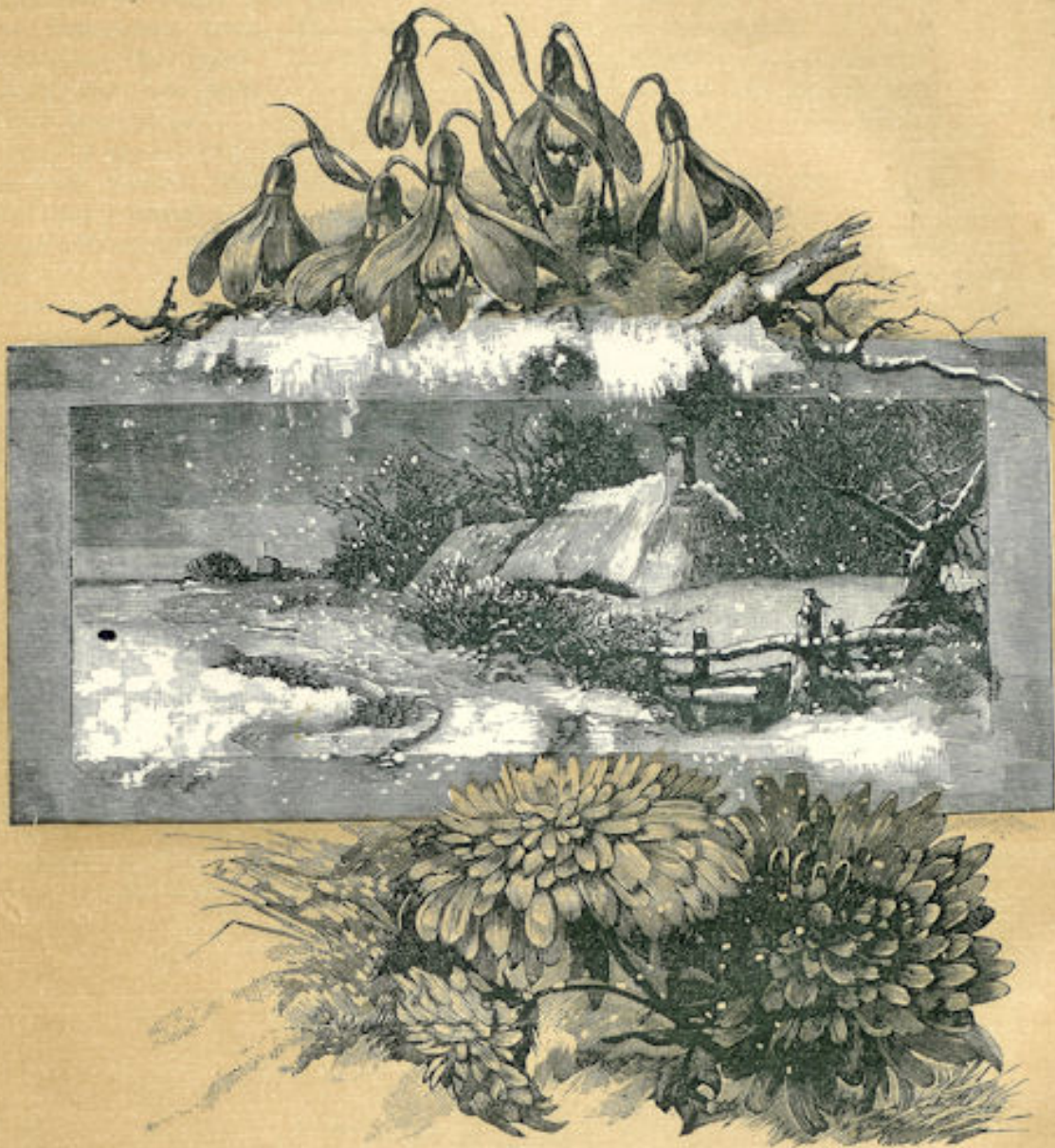
Hij neemt wijs ook U in Zijn hoede.

Waarom dan beztwijfeld? Waarom nog geflaagd?

't Is Gode Almachtig/ die zoegt voor U draagt.

VI.

C. W. B.

DE WINTER.

Julie Durant.

Een ware geschiedenis.

MOEDER EN DOCHTER ZIJN 'T NIET IN ALLES EENS.

VOOR niet veel meer dan honderd jaren zat Julie Durant te naaien in eene kamer, die weinig verschilde van zoo menige kamer, welke heden ten dage nog te zien is in een koopmanshuis te Nimes of elke andere stad in het Zuiden van Frankrijk. De meubelen in dat vertrek waren niet vele in getal, maar zij waren goed en stevig; men kon zien, dat ze niet nieuw waren, maar ook dat ze goed onderhouden werden. Alles had een frisch en zindelijk voorkomen. Julie, die aan een blauw lakensche jas zat te naaien, zag er nadenkend en zacht uit; toch droeg haar gelaat reeds de sporen van zorg en moeite, en in het zachte lied, waarmede zij haar werk begeleidde, was iets klagends. Het waren eenvoudige woorden, die zij zong; zij waren ontleend aan de oude Hugenootsche vertaling van den 23sten psalm en die wij in onze berijming aldus vermeld vinden:

De God des heils wil mij ten redder wezen,
 'k Heb geen gebrek, 'k heb geen gevaar te vreezen.

Maar de diepe zucht, dien zij slaakte, nadat zij het vers had uitgezongen, scheen te bewijzen, dat haar harte nog niet gekomen was tot dien stillen vrede, waarvan hare lippen zoo lieflijk zongen. Eerlang legde zij den rok op zijde en vouwde ze netjes op; daarop nam zij uit eene doos in een hoek van de kamer ander werk en wel een zacht warm vest, waaraan zij begon te breien. Dit werk

scheen zij met veel meer zelfvoldoening te verrichten. Terwijl de naalden zich vlug heen en weder bewogen, hadden de gedachten vrijen loop en men kon 't haar aanzien, dat zij verwijlden bij iets of iemand ver van haar, en dat dit haar eenigszins treurig stemde.

Eene bejaarde en vermagerde vrouw trad vlug de kamer binnen, en, ziende, waaraan hare dochter bezig was, vroeg zij op eenigszins scherpen toon: »Hebt ge vaders jas af, Julie?»

»Ja, moeder, daar is zij. Ik heb ze versted, zoo goed als ik kon, maar zij is erg versleten en gehavend. Ze is waarlijk haast den tijd niet waard, dien ik eraan besteed heb.»

»Wat moeten wij doen? Hoe ziek vader vandaag ook schijnt te wezen, zoo is hij mogelijk morgen in staat om het bed te verlaten en in het zonnetje te zitten. Hij zal het waarschijnlijk beproeven; want de vrienden komen morgen na de vergadering zeker even aan om ons de preek te vertellen.»

Julie en hare ouders behoorden tot de vervolgte Protestanten of Hugenoten, die in dezen tijd nog onder den ban der wet stonden, maar in Nimes en omstreken nog zeer talrijk waren. Als er maar gelegenheid toe was, gingen zij, hoewel met gevaar van leven en vrijheid, ter »preke" of »vergadering", om God naar de inspraak van hun geweten aan te roepen.

»Dat zal vader goed doen," antwoordde Julie op meer opgeruimden toon. »Sedert hijzelf daar niet heen kan gaan, geeft niets hem meer genot, dan dat degenen, die onder de preek geweest zijn, hem er alles van vertellen.»

»Helaas, lieve, hij zal zelf wel nooit meer

onder de preek komen," zeide de vrouw met een zucht. »Neen, en hij zal ook nimmer een slag werk meer doen. Waartoe dient het, dat gij mij zegt, dat de jas oud en versleten is? Waar krijgen wij eene nieuwe van daan? Ja, en waar krijgen wij dagelijksch brood van daan voor hem, voor mij en voor uzelve? Zeg mij dat eens, als gij kunt."

»Moeder, de goede God zal voor ons zorgen."

»Dat is gemakkelijk gezegd," bromde de oude vrouw.

»Moeder, lieve moeder, wij moeten trachten ons vertrouwen op den Heere te stellen," ging het meisje op meer ernstigen toon voort, terwijl zij van haar breiwerk opkeek.

»Als we er maar een eind aan zagen!"

Er volgde een stilzwijgen, gedurende hetwelk de dochter ijverig voortbreide en de moeder zich met den soepketel bezighield, waarin zij een handvol kruiden wierp.

»Weër een mager soepje vandaag," sprak zij op een toon, die niet erg opgeruimd klonk. »Geen wonder dat uw vader ze moè wordt en ze niet kan eten."

Maar op dat oogenblik gebeurde er iets, dat het vertrouwen der dochter scheen te rechtvaardigen. Er werd een zacht geklop aan de deur gehoord en een meisje van negen of tien jaar, een aardig krulkopje, trad met een mandje in de hand de kamer binnen. »Goeden dag, madame Durant; goeden dag, Julie!" zeide zij. »Vader laat u groeten, madame Durant, en vader verzoekt mij u te zeggen, dat een klant van buiten hem een paar patrijzen gebracht heeft, en vader meent, dat monsieur, die ziek is, wel gaarn zou zien, dat van die vogels een soepje gekookt werd."

Moeder en dochter kusten het kind en dankten haar voor het welkome geschenk; maar de eerste deed dit met veel grooter vloed van woorden, ofschoon daarom niet hartelijker, dan de laatste. »Die mijnheer Corvart is toch maar een goede buur," zeide mère Durant, »hij vergeet zijne vrienden niet."

»Vader zegt, dat wij die van »de Religie" zijn, elkander altijd behooren te helpen," antwoordde

het meisje. »Bovendien, wij houden zoo innig veel van u, o zoo veel," voegde zij er bij, terwijl zij op Julie's knie sprong en hare armen om Julie's hals sloeg.

Die liefkozing werd door Julie hartelijk beantwoord, maar vooraf droeg zij zorg haar kostbaar breiwerk tegen alle nadeel te vrijwaren.

»En vader zegt, dat hijzelf morgen avond aan monsieur uw vader alles van de preek zal komen vertellen," ging het kleine meisje voort, »ik wilde met vader er heengaan, maar hij zeide, dat het te ver voor mij was. Gaat gij er heen, Julie?"

»Neen lieve, ik kan niet," zeide Julie op nog al treurigen toon.

»Mag ik dan, zoolang mijn vader weg is, bij u komen en blijven? O zeg, dat ik mag! Ik zal goed oppassen, Julie, lieve Julie, sta mij toe, dat ik kome."

»Ik denk, dat uw vader het niet gaarne zou zien, liefje," antwoordde Julie met eenige verlegenheid.

»O, gij weet het niet — maar ik weet het wel," zeide het kind haar hoofd schuddende met een voorkomen van groote wijsheid. »Vader zou het wel gaarne zien. Gij zoudt mij geschiedenisjes vertellen, en ik zou ze aan vader oververtellen, voor ik naar bed ga. Ja, ja, dat zou vader doen."

Dat gesprek scheen de oude vrouw wel aan te staan; zij keek met een zeker welbehagen naar hare dochter, maar deze scheen haren blik te ontwijken. »Ja, kom maar bij ons, Fanchette, lief kind," zeide zij bijna liefkozend. »Als monsieur uw vader het u toestaat, kom dan zoo spoedig na het eten als gij kunt." Want moeder noch dochter wilde, dat het kind van haar rijken buur zien zou, hoe schraal hun dagelijksch eten was. Geheel in haar schik met deze uitnoodiging, vertrok nu Fanchette, na hare geliefde vriendin Julie een menigte kussen gegeven te hebben.

Zoodra het meisje vertrokken was, begon moeder Durant haren vader te prijzen en wijdde over dit onderwerp breedvoerig en krachtig uit, terwijl zij intusschen de patrijzen voor het soepje van haren man gereed maakte. »Geen vriendelijker man in heel Nîmes en geen beter man dan mijn-

DE WINTER.

Wat dwaar'len die vlokken/ hoe droef staat de lucht!

Hoe kaal zijn die weiden en boomen!

De hagelslag klettezt; de armoede zucht/

En luid woedt de klagstem vernomen:

»Wie geeft ons nooddruftigen! delise! en hooft?»

Hi/ vzeest niet! Vertzouwt op den keddert in noot!

Die sneetu en die koude . . . . Zijn weldoende hand

Beschikte het al U ten goede!

Hij zoegt voor Zijn scheps'len; Hij koeftzt het land;

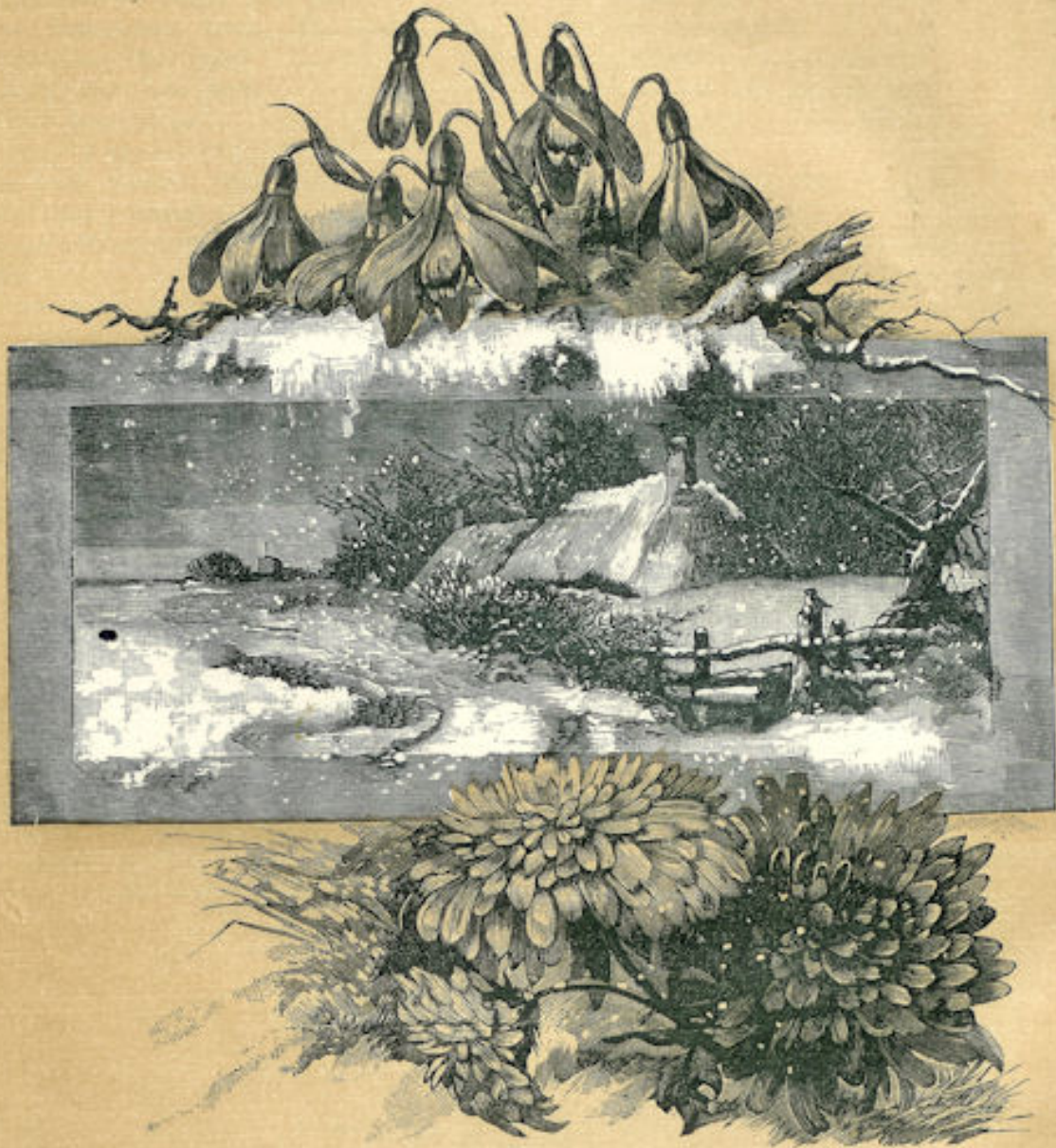
Hij neemt wis ook U in Zijn hoede.

Waarom dan beztwijfeld? Waarom nog geklaagd?

't Is Gode Almachtig/ die zoegt voor U draagt.

VI.

C. W. B.

DE WINTER.

Julie Durant.

Een ware geschiedenis.

MOEDER EN DOCHTER ZIJN 'T NIET IN ALLES EENS.

VOOR niet veel meer dan honderd jaren zat Julie Durant te naaien in eene kamer, die weinig verschilde van zoo menige kamer, welke heden ten dage nog te zien is in een koopmanshuis te Nimes of elke andere stad in het Zuiden van Frankrijk. De meubelen in dat vertrek waren niet vele in getal, maar zij waren goed en stevig; men kon zien, dat ze niet nieuw waren, maar ook dat ze goed onderhouden werden. Alles had een frisch en zindelijk voorkomen. Julie, die aan een blauw lakensche jas zat te naaien, zag er nadenkend en zacht uit; toch droeg haar gelaat reeds de sporen van zorg en moeite, en in het zachte lied, waarmede zij haar werk begeleidde, was iets klagends. Het waren eenvoudige woorden, die zij zong; zij waren ontleend aan de oude Hugenootsche vertaling van den 23sten psalm en die wij in onze berijming aldus vermeld vinden:

De God des heils wil mij ten redder wezen,
 'k heb geen gebrek, 'k heb geen gevaar te vreezen.

Maar de diepe zucht, dien zij slaakte, nadat zij het vers had uitgezongen, scheen te bewijzen, dat haar harte nog niet gekomen was tot dien stillen vrede, waarvan hare lippen zoo lieflijk zongen. Eerlang legde zij den rok op zijde en vouwde ze netjes op; daarop nam zij uit eene doos in een hoek van de kamer ander werk en wel een zacht warm vest, waaraan zij begon te breien. Dit werk

scheen zij met veel meer zelfvoldoening te verrichten. Terwijl de naalden zich vlug heen en weder bewogen, hadden de gedachten vrijen loop en men kon 't haar aanzien, dat zij verwijlden bij iets of iemand ver van haar, en dat dit haar eenigszins treurig stemde.

Eene bejaarde en vermagerde vrouw trad vlug de kamer binnen, en, ziende, waaraan hare dochter bezig was, vroeg zij op eenigszins scherpen toon: »Hebt ge vaders jas af, Julie?»

»Ja, moeder, daar is zij. Ik heb ze versted, zoo goed als ik kon, maar zij is erg versleten en gehavend. Ze is waarlijk haast den tijd niet waard, dien ik eraan besteed heb.»

»Wat moeten wij doen? Hoe ziek vader vandaag ook schijnt te wezen, zoo is hij mogelijk morgen in staat om het bed te verlaten en in het zonnetje te zitten. Hij zal het waarschijnlijk beproeven; want de vrienden komen morgen na de vergadering zeker even aan om ons de preek te vertellen.»

Julie en hare ouders behoorden tot de vervolgde Protestanten of Hugenoten, die in dezen tijd nog onder den ban der wet stonden, maar in Nimes en omstreken nog zeer talrijk waren. Als er maar gelegenheid toe was, gingen zij, hoewel met gevaar van leven en vrijheid, ter »preke" of »vergadering", om God naar de inspraak van hun geweten aan te roepen.

»Dat zal vader goed doen," antwoordde Julie op meer opgeruimden toon. »Sedert hijzelf daar niet heen kan gaan, geeft niets hem meer genot, dan dat degenen, die onder de preek geweest zijn, hem er alles van vertellen.»

»Helaas, lieve, hij zal zelf wel nooit meer

onder de preek komen," zeide de vrouw met een zucht. »Neen, en hij zal ook nimmer een slag werk meer doen. Waartoe dient het, dat gij mij zegt, dat de jas oud en versleten is? Waar krijgen wij eene nieuwe van daan? Ja, en waar krijgen wij dagelijksch brood van daan voor hem, voor mij en voor uzelve? Zeg mij dat eens, als gij kunt."

»Moeder, de goede God zal voor ons zorgen."

»Dat is gemakkelijk gezegd," bromde de oude vrouw.

»Moeder, lieve moeder, wij moeten trachten ons vertrouwen op den Heere te stellen," ging het meisje op meer ernstigen toon voort, terwijl zij van haar breiwerk opkeek.

»Als we er maar een eind aan zagen!"

Er volgde een stilzwijgen, gedurende hetwelk de dochter ijverig voortbreide en de moeder zich met den soepketel bezighield, waarin zij een handvol kruiden wierp.

»Weër een mager soepje vandaag," sprak zij op een toon, die niet erg opgeruimd klonk. »Geen wonder dat uw vader ze moè wordt en ze niet kan eten."

Maar op dat oogenblik gebeurde er iets, dat het vertrouwen der dochter scheen te rechtvaardigen. Er werd een zacht geklop aan de deur gehoord en een meisje van negen of tien jaar, een aardig krulkopje, trad met een mandje in de hand de kamer binnen. »Goeden dag, madame Durant; goeden dag, Julie!" zeide zij. »Vader laat u groeten, madame Durant, en vader verzoekt mij u te zeggen, dat een klant van buiten hem een paar patrijzen gebracht heeft, en vader meent, dat monsieur, die ziek is, wel gaarn zou zien, dat van die vogels een soepje gekookt werd."

Moeder en dochter kusten het kind en dankten haar voor het welkome geschenk; maar de eerste deed dit met veel grooter vloed van woorden, ofschoon daarom niet hartelijker, dan de laatste. »Die mijnheer Corvart is toch maar een goede buur," zeide mère Durant, »hij vergeet zijne vrienden niet."

»Vader zegt, dat wij die van »de Religie" zijn, elkander altijd behooren te helpen," antwoordde

het meisje. »Bovendien, wij houden zoo innig veel van u, o zoo veel," voegde zij er bij, terwijl zij op Julie's knie sprong en hare armen om Julie's hals sloeg.

Die liefkozing werd door Julie hartelijk beantwoord, maar vooraf droeg zij zorg haar kostbaar breiwerk tegen alle nadeel te vrijwaren.

»En vader zegt, dat hijzelf morgen avond aan monsieur uw vader alles van de preek zal komen vertellen," ging het kleine meisje voort, »ik wilde met vader er heengaan, maar hij zeide, dat het te ver voor mij was. Gaat gij er heen, Julie?"

»Neen lieve, ik kan niet," zeide Julie op nog al treurigen toon.

»Mag ik dan, zoolang mijn vader weg is, bij u komen en blijven? O zeg, dat ik mag! Ik zal goed oppassen, Julie, lieve Julie, sta mij toe, dat ik kome."

»Ik denk, dat uw vader het niet gaarne zou zien, liefje," antwoordde Julie met eenige verlegenheid.

»O, gij weet het niet — maar ik weet het wel," zeide het kind haar hoofd schuddende met een voorkomen van groote wijsheid. »Vader zou het wel gaarne zien. Gij zoudt mij geschiedenisjes vertellen, en ik zou ze aan vader oververtellen, voor ik naar bed ga. Ja, ja, dat zou vader doen."

Dat gesprek scheen de oude vrouw wel aan te staan; zij keek met een zeker welbehagen naar hare dochter, maar deze scheen haren blik te ontwijken. »Ja, kom maar bij ons, Fanchette, lief kind," zeide zij bijna liefkozend. »Als monsieur uw vader het u toestaat, kom dan zoo spoedig na het eten als gij kunt." Want moeder noch dochter wilde, dat het kind van haar rijken buur zien zou, hoe schraal hun dagelijksch eten was. Geheel in haar schik met deze uitnoodiging, vertrok nu Fanchette, na hare geliefde vriendin Julie een menigte kussen gegeven te hebben.

Zoodra het meisje vertrokken was, begon moeder Durant haren vader te prijzen en wijdde over dit onderwerp breedvoerig en krachtig uit, terwijl zij intusschen de patrijzen voor het soepje van haren man gereed maakte. »Geen vriendelijker man in heel Nîmes en geen beter man dan mijn-